

[Holger Eriksen.]

udvalget dog afholdt 16 meget langvarige møder og har modtaget et utal af deputationer og skriftlige henvendelser. Resultatet er blevet, at man er enedes om at stille op imod et par hundrede ændringsforslag. Som ordfører for udvalget har jeg ret, ja, vel egentlig pligt til at gennemgå dem alle. Jeg kan dog berolige tingets medlemmer med, at jeg ikke vil forsøge derpå. De fleste af ændringsforslagene er lidet betydende, og for de øvrige er der givet udførlig begrundelse i den meget omfattende betænkning.

Jeg vil først og fremmest sætte en streg under det, jeg lige nævnte, at udvalget er blevet enigt. Jeg mener, at det er af meget stor betydning, at lovforslag af denne karakter kan samle saglig enighed mellem alle de partier, der er repræsenteret i udvalget. Det betyder ikke, at alle partier er lige tilfredse med lovforslagenes enkelte punkter, men det betyder, at der fra alle sider har været en vilje til at finde frem til noget, som man med god samvittighed mente at kunne anbefale. Denne enighed er ikke opnået uden små politiske skærmydsler og manøvrer, hvad jeg senere skal komme tilbage til, men det blev de saglige hensyn, der sejrede. At denne enighed er opnået, skyldes bl. a. den omstændighed, at de store centrale tjenestemandsgenerationer ikke har givet møde i udvalget, ganske uden hensyn til de ændringsforslag, der efterhånden behandlede, og som har kunnet virke til en vis grad forstyrrende på den opnåede balance, selv om det er rigtigt, som betænkningen siger, at ændringsforslagene ikke er af principiel karakter.

Man har i betænkningen understreget lønningsskommissionens udtalelse om, at ingeniørstillinger skal besættes efter kvalifikationer og ikke efter, om ansøgerne har eksamen fra polyteknisk læreanstalt eller fra et teknikum, og det samme gælder udtalelsen om, at kontorister, der har faglig uddannelse eller har bestået en fagprøve, skal ansættes i 9. lønningsklasse. Her fore-

slås i øvrigt en ændring, der går ud på, at tjenestemænd i 2. lønningsklasse, der ved lovens ikrafttræden opfylder betingelserne for at blive placeret i 9. lønningsklasse, får et personligt tillæg, indtil denne placering kan ske.

Ligeledes har man understreget bemærkningen i kommissionsbetænkningen om det ønskelige i, at man efterhånden opnår den samme løn for det samme arbejde, hvad enten det udføres for staten, for kommunerne eller for koncessionerede selskaber. Man kommer ikke uden om, at det har en meget uheldig virkning, hvis der er forskel i aflønningen for ensartet arbejde af den karakter, som jeg her nævnte.

For de kontraktansatte officerer, der efter de gældende regler skal gå, når de fylder 60 år, men som ikke kan få pension, før de fylder 67 år, vil der blive truffet en ordning, formentlig således, at man under en eller anden form kan finde beskæftigelse til dem indtil 67 års alderen.

Der har fra kvindeside været rettet henvendelse vedrørende indplaceringen i 9. lønningsklasse. Man har gjort gældende, at den måde, reglen er udformet på, betyder, at forskellen mellem forsørgere og ikke-forsørgere blot er blevet flyttet, men ikke afskaffet. Man har i denne forbindelse også henvist til, at det, der nu gennemføres, skulle være i strid med nogle udtalelser, jeg tidligere har fremsat på et af Dansk Kvinde-samfund i København arrangeret møde.

Det er fuldstændig rigtigt, at jeg på dette møde i nøje overensstemmelse med sandheden erklærede, at alle partier i lønningsskommissionen gik ind for ligelønsprincippet. Det var heller ikke noget nyt, i hvert fald ikke for mit partis vedkommende. Da jordermoderloven i 1953 var til første behandling udtalte jeg — Folketingstidende 1952-53 sp. 3660 —

„... det opsigtsvækkende er, at man herunder har ladet forsørgerbegrebet falde. . . . . Mit parti er derfor indforstået med, at ændringen må få konsekvenser for de øvrige tjenestemænd, ganske vist ikke pr.